

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΖΩΗ!

Των Παρασκευής Πατρική, Γεώργιου Σδράκα, Μυρτώς Τέγου, Ελένης Φιλίππου,
Νικολέττας Χαμπέρη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- Α) Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ
- Β) ΙΩΑΝΝΗΣ
- Γ) ΒΑΛΕΡΙΑ
- Δ) ΜΙΛΤΟΣ

Πρωί, σε μια σχολική τάξη -ενός σχολείου της πόλης- 2 μαθητές και 1 μαθήτρια παρακολουθούν τη φιλόλογο κ. Φαμπίρη να διαβάζει ένα άρθρο που αφορά τα ανθρώπινα δικαιώματα. Πρόκειται να το επεξεργαστούν στο πλαίσιο του μαθήματος της Νεοελληνικής Γλώσσας. Ωστόσο, με το πέρασμα της ώρας, καθισμένοι στις θέσεις τους, η μαθήτρια Βαλέρια έχει γύρει και μισοκοιμάται πάνω στο θρανίο, ο μαθητής Ιωάννης έχει ανοίξει το κινητό και περιηγείται στο διαδίκτυο και ο μαθητής Μίλτος (ο οποίος έχει περιορισμένη όραση) προσπαθεί να ακούσει όσο το δυνατόν καλύτερα την καθηγήτριά του.

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ: (Διαβάζει)

«...η αναγνώριση της αξιοπρέπειας, που είναι σύμφυτη σε όλα τα μέλη της ανθρώπινης οικογένειας...» (σταματά απότομα και απευθύνεται στον Ιωάννη) Ιωάννη, τι κάνεις εκεί; Δεν πιστεύω να χαζεύεις στο κινητό σου; (Κατεβαίνει νευρικά από την έδρα, πηγαίνει κοντά του, παίρνει γρήγορα το κινητό και του μιλάει έντονα.) Ιωάννη, παιδί μου, τόσο καιρό δεν έχεις καταλάβει ότι απαγορεύονται τα κ ι ν η τ ά στην τάξη;

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Απαντά με θράσος)

Εσείς τόσο καιρό δεν έχετε καταλάβει ότι με λένε Τζόνι κι όχι Ιωάννη;

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ:

Απαπά, γλώσσα! ποιος σου έδωσε το δικαίωμα, παιδί μου, να μιλάς έτσι στην καθηγήτριά σου;

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Με προκλητική απάθεια)

Το δικαίωμα μου να μιλάω ελεύθερα. Αυτά δεν λέγατε τόση ώρα; Να! το λέει και η φωτοτυπία...(δείχνει την φωτοτυπία επιδεικτικά) κουκίδα 3.

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ:

Τι να σου πω τώρα; Αντί να ζητήσεις συγγνώμη που παραβιάζεις έναν σχολικό κανονισμό, ζητάς και τα ρέστ...(Πριν ολοκληρώσει την πρότασή της στρέφεται απότομα στο πίσω θρανίο και απευθύνεται στη μαθήτρια Βαλέρια με αγανάκτηση)...και συ Βαλέρια τι κάνεις; Κοιμάσαι στο θρανίο; Θα σε βγάλω έξω...

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Με νυσταγμένη φωνή)

Γιατί, κυρία; Τι φταίω τώρα κι εγώ; Απ' τα χαράματα έχω ξυπνήσει... να βοηθήσω τη μάνα μου ν' ανοίξει το κυλικείο της εταιρείας... Τι να σου κάνει κι αυτή... μόνη γυναίκα είναι...

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ:

Το ξέρεις ότι **και** δε διαβάζεις **και** πολλές απουσίες έχεις; Τι νομίζεις; Έτσι όπως πας θα τη χάσεις τη χρονιά!

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Πετάγεται χωρίς να του δώσει κανένας τον λόγο και σχολιάζει.)

Αφού κοιμάται όρθια... Αλλά δεν είναι η μόνη... όλοι στην πατρίδα της όρθιοι κοιμούνται! Γι' αυτό ο πατέρας της δεν κατάφερε να 'ρθει. **(γελάει σαρκαστικά)**

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Απαντά με θυμό κουνώντας νευρικά το χέρι της.)

Δε με παρατάς κακομαθημένο... Άντε παίξε κανένα ηλεκτρονικό στη φωλίτσα σου..., **(ειρωνικά)** ΤΖΟΝΙ! Ακου, Τζόνι!

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ: (Με αυστηρή φωνή.)

Σωπαίνετε και οι δύο, σας παρακαλώ; Γιατί και η υπομονή έχει όρια!

Ακούγεται το κουδούνι του διαλείμματος. Ο Ιωάννης και η Βαλέρια σηκώνονται με θόρυβο να βγουν έξω. Ο Μίλτος αποσβλωμένος εξακολουθεί να κάθεται, όταν κάνει μια απότομη κίνηση και κατά λάθος πετάει κάτω το μπουκάλι του με το νερό. Ψάχνει να το βρει... δεν τα καταφέρνει... συνεχίζει πανικοβλημένος...

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ: (Πλησιάζει τον Μίλτο του δίνει το νερό και παράλληλα απευθύνεται νευρικά και απαιτητικά στον Ιωάννη και τη Βαλέρια.)

Εσείς οι δύο δεν έχετε να πάτε πουθενά... θα μείνετε στην αίθουσα και μέχρι να επιστρέψω, φροντίστε να έχετε καταλάβει ποια είναι τα δικαιώματά σας και ποιανού παραβιάζονται τούτη τη στιγμή...

Η Βαλέρια επιστρέφει ήσυχα στο θρανίο της και ο Ιωάννης ξανακάθεται στη θέση του βαριεστημένα κι επιδεικτικά μονολογώντας.

ΙΩΑΝΝΗΣ

Άντε πάλι τα ίδια και τα ίδια...

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ: (Μη δίνοντας καμία σημασία, συνεχίζει.)

Και μην τολμήσετε να απομακρυνθείτε, γιατί η επόμενη επιλογή είναι να τα πείτε με τον Διευθυντή σας! **(στρέφεται στον Μίλτο)** Εμείς ... πάμε για το διάλειμμά μας **(και βγαίνουν μαζί από την αίθουσα)**

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Σπρώχνοντας νευρικά την καρέκλα που έχει δίπλα του.)

Εντάξει, τώρα... με ποιο δικαίωμα μας κρατάει μέσα στο διάλειμμα; Κι αυτές οι απειλές συνέχεια... τι νομίζει; Έτσι θα καταλάβουμε;

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Χασμουριέται κι ανασηκώνεται από το θρανίο, σαν να ξύπνησε μόλις.)
Νομίζω ότι το παρακάναμε κι εμείς...

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Τι μου λες τώρα; Είναι δυνατόν; Δε βλέπεις πόσο βαρετά είναι εδώ μέσα; Μου 'ρχεται να τα παρατήσω όλα και να φύγω...

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Με ήρεμη φωνή.)

Τι βαριέσαι ακριβώς;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Όλους... και κυρίως αυτή την πυροβολημένη (φουλ βαρετή!) καθηγήτρια που μας πρήζει με τους τρόπους πειθούς.. τα δικαιώματα... **(Σηκώνεται νευρικά, πηγαίνει στην πόρτα και φωνάζει προς τα έξω.)** Άσε μας, κυρά μου... ποια δικαιώματα; Εγώ και η χαζοβιόλα μαζί στο διάλειμμα... έτσι είναι τα δικαιώματα; **(Κατευθύνεται προς την έδρα, δείχνοντας με το χέρι του τη Βαλέρια.)** Τι σοβαρό έχω να πω μ' ένα κορίτσι που κοιμάται όρθιο και δε μιλάει καλά- καλά ελληνικά; **(κάθεται και ψάχνει στο κινητό του)**

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Νευρικά και κοφτά, σηκώνεται και πάει κοντά του στην έδρα.)

Εεε! ΤΖΟΝΙ ... Σταμάτα... Πήρες φόρα... σου φταίνε όλα και τα βάζεις με όλους... ακόμη και τον Μίλτο, που με το ζόρι κινείται, τον κοροϊδεύεις... δε ξέρεις τι σου γίνεται... **(Πηγαίνει προς το παράθυρο. Κοιτάει προς τα έξω και συνεχίζει με πιο ήρεμη φωνή.)** Αλλά ξέρω τι φταίει και βαριέσαι... είναι που δε σου λείπει τίποτα... ζωή χωρίς νόημα!

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Ειρωνικά.)

Ναι, καλά... Έτσι σου είπαν... Νομίζεις ότι η ζωή είναι άδικη μόνο μαζί σου... **(βάζει τραγούδι... δεν του αρέσει το κλείνει)**

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Συνεχίζει να κοιτάει έξω από το παράθυρο κι απαντάει με μεγαλύτερη ένταση στη φωνή.)

Ναι, είναι! Γιατί δε δοκιμάζεις να δεις πως είναι να σε διώχουν από παντού; Να φοβάσαι συνέχεια... να αισθάνεσαι ότι η απλή, ανθρώπινη ζωή δεν είναι για σένα... δε σου αξίζει... κι ότι πάντα θα είσαι φτωχός, ξένος και κατά πως δείχνουν τα πράγματα αμόρφωτος και... **(Σταματάει απότομα και ανασηκώνεται στις μύτες των ποδιών της και ζωηρά φωνάζει.)** Α! ποια βλέπω ότι έρχεται; Η μάνα σου δεν είναι αυτή;

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Τρέχει προς το μέρος της.)

Όχι, ρε φίλε! **(κάνει στροφή και πιάνει το κεφάλι του απελπισμένα, τάχα)**

Θα ρωτήσει καθηγητές... αυτοί θα πουν **(μιμούμενος το ύφος και τη φωνή καθηγητή)** «χρειάζεται κι άλλη προσπάθεια...» και μετά στο σπίτι κήρυγμα... Δε θέλω να πάω σπίτι...

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Κάθεται σ' ένα θρανίο.)

Ούτε εγώ θέλω να πάω σπίτι... οι δουλειές δεν τελειώνουν ποτέ: **(σηκώνεται και μιμείται τη μαμά της):** «κοριτσάκι μου, έλα λίγο να με βοηθήσεις στις δουλειές... που πας; Έξω; Δε γίνεται να βγεις έξω... πρέπει να κρατήσεις τα αδέρφια σου... έχω να πάω στη δουλειά το απόγευμα...και μην αργήσεις να κοιμηθείς το βράδυ... ξυπνάμε νωρίς το πρωί!»

και το καλύτερο είναι όταν μου λέει μέσα στην ξινίλα: **(μιμείται τη μαμά της)** «διάβασε και λιγάκι, παιδί μου... τι βαθμοί είναι αυτοί... θα πάμε στον πατέρα σου και τι θα του πούμε; 3 μήνες έχουμε να τον δούμε... θέλεις να τον στενοχωρήσουμε; Δε φτάνει που δεν μπορεί να 'ρθει κοντά μας»
«Εντάξει... Για ποιον πατέρα μιλάς;» μου 'ρχεται να της πω... **(ξανακάθεται βαριεστημένα)**

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Εγώ πάλι περιμένω πότε να βραδιάσει να τους βάλω για ύπνο και να παίξω ηλεκτρονικά...για να μην τους ακούω **(μιμείται τον πατέρα του)** «μην παίζεις ηλεκτρονικά... θα αποβλακωθείς... η ζωή είναι έξω... βγες... βρες πραγματικούς φίλους, μην είσαι στραβάδι!» **(κάθεται στην έδρα)** Πώς και πού να τους βρω; Αφού κάθε φορά που θέλω να ξεμακρύνω από το σπίτι αρχίζουν τα προβλήματα: η πόλη είναι επικίνδυνη... παντού ναρκομανείς και κακοποιοί...

ΒΑΛΕΡΙΑ:

Τουλάχιστον εσύ παίζεις μπάσκετ, κάνεις φροντιστήρια... ξεφεύγεις... εξελίσσεσαι...

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Σηκώνεται και προσποιείται πως βάζει καλάθι στο καλάθι απορριμμάτων της αίθουσας.)

Τέλος το μπάσκετ... το ωράριο στους ομίλους δε βολεύει πλέον και οι δημόσιοι χώροι για μπάσκετ είναι σκοτεινοί και συνήθως εκεί αράζουν μεγάλοι... περίεργοι... Γιατί νύχτα τελειώνω τα φροντιστήρια **(κοροϊδευτικά)** που με εξελίσσουν...

ΒΑΛΕΡΙΑ:

Ναι, αλλά έχεις τη μάνα σου να σε περιμένει στο σπίτι, να πεις μια κουβέντα μαζί της!

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Σαν να την ακούω είναι: **(με τη φωνή της μαμάς):**«Παιδί μου, έλα να τα πούμε λιγάκι και μαζί! Πες μου πώς πάει το σχολείο; Η Γωγώ τι κάνει;» Ξέρεις τι θέλω να της πω εκείνη την ώρα; **(Με έντονη φωνή, πηγαίνοντας προς το μέρος της.)**

Ότι βαριέμαι όλα αυτά τα δήθεν χρήσιμα που μαθαίνουμε... ότι καθόλου δε μας βοηθούν στην πραγματικότητα... ότι όλα είναι κενά και μάταια... ότι στο σχολείο έχει σταματήσει ο χρόνος... ότι κανείς δε μας ρωτά τι θέλουμε και τι όχι... και ότι η Γωγώ, μάλλον, έχει χάσει επαφή με τη γη, έτσι ρομπότ που έχει γίνει για να μπει στο Πολυτεχνείο!

Χτυπάει το κουδούνι για μέσα.

ΒΑΛΕΡΙΑ:

Ωχ! Τι κάνουμε τώρα; Τι λέμε στη Φαμίρη για τα δικαιώματα; Τι καταλάβαμε από την τιμωρία που μας έβαλε;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Σιγά μην πούμε... σιγά μην της γίνει το χατίρι... Ας' το πάνω μου και θα δεις...

Μπαίνει μέσα πρώτα ο Μίλτος. Πηγαίνει αργά και προσεκτικά -όπως πάντα λόγω περιορισμένης όρασης- στο θρανίο του, περνώντας από το θρανίο του Ιωάννη. Εκείνος του βάζει το πόδι του μπροστά, ο Μίλτος σκοντάφτει και πέφτει στο πάτωμα.

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Πηγαίνει να τον σηκώσει. Και με αγωνία στη φωνή της.)

Είσαι καλά; Χτύπησες; Πονάς πουθενά; **(στρέφεται προς τη κ. Φαμπίρη που μόλις μπήκε στην τάξη)** Κυρία, τζάμπα έμεινα μαζί του στο διάλειμμα... δεν καταλαβαίνει παρά μόνο τον εαυτό του... τα βάζει πάντα με τους αδύνατους... γιατί με τιμωρήσατε όπως εκείνον; δεν είμαι εγώ τέτοιος άνθρωπος...

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ: (Απευθυνόμενη στον Ιωάννη με φωνή έντονη.)

Τι συμβαίνει εδώ; Τι είναι αυτά που κάνεις; Δεν ντρέπεσαι λιγάκι; Πριν λίγο μίλησα και με τη μητέρα σου... της είπα ότι είσαι σε στάδιο *συμμόρφωσης* -θα τα πείτε στο σπίτι! **(πλησιάζει τον Μίλτο και κοιτάζει αν είναι καλά)**

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Γελά με απάθεια.)

ΩΩχ! Σιγά, κυρία... τι έκανα... μια πλάκα για να γελάσουμε... συνηθισμένος είναι ο Μίλτος... Μη σας πω ότι αν δεν υπάρχει καζούρα, δεν υπάρχει και ζωή γι' αυτόν! **(δείχνοντας τον Μίλτο που κάθεται απογοητευμένος πλάι στη Βαλέρια)**

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ: (Φανερά εκνευρισμένη, πηγαίνοντας προς την έδρα.)

Δεν υποφέρεται αυτή η κατάσταση εδώ μέσα πια! Και πρέπει να σταματήσει σύντομα... Όλη αυτή, η τουλάχιστον ξεδιάντροπη -για να μην πω απάνθρωπη- συμπεριφορά ξεκινά από την άγνοιά σας για το συμβαίνει γύρω σας... **(Κάθεται στην έδρα.)** Έρχεται η ώρα να μάθετε, όμως, ότι υπάρχει και μια άλλη πραγματικότητα... μια αλλιώςτικη αλήθεια από τη δική σας... Κι ότι δε γυρνούν όλα γύρω από τον τόσο «σημαντικό, δικό σας» εαυτό. **(Ξανασηκώνεται, κατεβαίνει από την έδρα, στέκεται μπροστά τους.)** Σηκωθείτε τούτη τη στιγμή κι ακούστε προσεκτικά: παιχνίδι ρόλων... το 'χουμε ξανακάνει... αυτοσχεδιάστε:

Στον Ιωάννη.

Θα γίνεις ο τυφλός.

Στον Μίλτο.

Θα είσαι δημοσιογράφος, θα πάρεις συνέντευξη από τον Ιωάννη.

Στη Βαλέρια.

Εσύ παίζεις την ανικανοποίητη, βαριεστημένη Ελληνίδα έφηβη... θα σου πάρει συνέντευξη ο Ιωάννης.

Κινούνται ζωηρά στην αίθουσα, γίνεται θόρυβος, στήνουν το σκηνικό, μιλάνε δυνατά.

ΒΑΛΕΡΙΑ:

Η καρέκλα στο κέντρο **(την τοποθετεί)**... Ιωάννη, έλα κάθισε **(τον πιάνει από το μπράτσο, τον οδηγεί στην καρέκλα)**

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Απομακρύνει το χέρι της, ακολουθώντας την)
Καλά, μπορώ και μόνος!

ΒΑΛΕΡΙΑ:
Κυρία, το μαντήλι σας, παρακαλώ! **(το παίρνει, το δίνει στον Μίλτο)** δέσε τα μάτια του... **(τον βοηθάει, τα δένουν)**

Στον Ιωάννη.
Πλέον βλέπεις ελάχιστα... το μαντήλι έχει λίγη διαφάνεια... Πάμε... Μίλτο, κάνε παιχνίδι... ξεκίνα!

ΜΙΛΤΟΣ: (Φέρνει γύρω από τον Ιωάννη και εξηγεί.)
Είσαι έτσι από τα 5 σου χρόνια... πρόλαβες κάποτε να δεις... μετά από μια αρρώστια, όμως, έμειναν μόνον σκιές... μπες στη θέση μου... **(Κάθεται δίπλα του κι ανυπόμονα τον ρωτά.)** Πες μου τι είναι το πρώτο πράγμα που κάνεις μόλις ξυπνάς;

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Σηκώνομαι απ' το κρεβάτι...

ΜΙΛΤΟΣ:
Σήκω!

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Σηκώνεται, περπατάει αργά, κάνει λίγα βήματα, σχολιάζει συγχυσμένος.)
Πάω σαν τη χελώνα... βιάζομαι, θέλω να πω καφέ και να πάω σχολείο... θα χάσω την 1η ώρα... η κ. Φαμπίρη θα μου βάλει απουσία, θα με πρήξει και που έχασα τους τρόπους πειθούς **(τι εμμονή κ αυτή!)** .

Σταματάει απευθύνεται στον Μίλτο.

Βοήθησέ με, ρε λίγο... τι κάνεις με τέτοια στραβομάρα; πώς ξεκινάς τη μέρα σου; Άσε, γυρνάω στη θέση μου...**(πάει πίσω αργά)**

ΜΙΛΤΟΣ: (Τον σκουντάει.)
Ε!! Τι κάνεις; η ζωή κυλάει... Σκέψου, τι μπορεί να γίνει;

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Εντάξει! έχω ανθρώπους δίπλα μου, δε φύτρωσα κιόλας... η μάνα μου, ο πατέρας μου δε μ' έχουν εγκαταλείψει ποτέ... Τους ακούω, έρχονται... είναι έτοιμοι όπως πάντα... με πάνε σχολείο... μ' αφήνουν στη ράμπα, μπαίνω στο τμήμα...

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Αρπάζει ζωηρά τον Ιωάννη και τον οδηγεί στην είσοδο του τμήματος.)
Μπες και πήγαινε στο θρανίο σου!

Ο Ιωάννης προχωρά αργά και ακούει τη φωνή του Μίλτου.

ΜΙΛΤΟΣ:

Καλά, άμα φτάσεις σήμερα ζύπνα μας...

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Περπατάει πιο νευρικά και συνεχίζει. Πλησιάζει στη θέση του, όταν ο Μίλτος απλώνει το πόδι του και τον κάνει να σκοντάψει.)

Τι κάνεις, ρε μάπα; Πας καλά; Ξέρεις τι έχει να γίνει άμα βγάλω το μαντήλι; **(κάθεται παραπατώντας)**

ΜΙΛΤΟΣ:

Ναι, αλλά τώρα δεν μπορείς... γιατί είσαι αδύναμος... μόνιμος στόχος... δεν έχεις δικαίωμα για πρωτοβουλίες... ούτε για διαμαρτυρίες... Εξάλλου κανείς δε θα σ' ακούσει! Άντε! πάρε τα πάνω σου τώρα, γιατί σε λίγο θα 'ρθει κι η Γωγώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Είναι μόνιμα ταραγμένος.)

Τι λες; Ποια Γωγώ; Τι να με κάνει; Δεν μπορώ καν να τη δω, να τη φλερτάρω... Κι αύριο-μεθαύριο πως θα συνεχίσω μαζί της; Αυτή θα μπει στο πανεπιστήμιο. Θα ζήσει μόνη της. Θα βρει δουλειά. Εγώ..;

ΜΙΛΤΟΣ:

Εσύ πρέπει να μάθεις αλλιώς... Μην το βάζεις κάτω... έλα! Μην ξεχνάς τον στόχο: επιβίωση και αξιοπρέπεια...

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Τι έγινε τώρα; Πώς βρέθηκα σ' αυτή τη θέση; Γιατί νιώθω τόσο ανήμπορος και μόνος; Γιατί ξαφνικά έγιναν όλα τόσο περίπλοκα; Ποιος μας βοηθάει, ρε, όλους εμάς; Που είναι το κράτος; Οι ειδικοί στα σχολεία; Οι ίσες ευκαιρίες για όλους; Μας νόμιζα χαϊδεμένους: *«κρίμα οι καημένοι και τέτοια... ας τους βοηθήσουμε»* **(Σηκώνεται ξεσπώντας.)**

Ε! κ. Φαμπίρη, ακούτε; Που είναι τα δικαιώματα των παιδιών; Τι ώρα βγαίνουν; Και δε φτάνουν όλα αυτά, τρώω και την καζούρα του Μίλτου... **(στρέφεται τυχαία προς το μέρος που ακούστηκε η φωνή του Μίλτου και απειλητικά φωνάζει)** μην τολμήσεις ξανά να μ' ενοχλήσεις... μ ακούς;

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ: (Ακούγεται από την έδρα.)

Αρκετά, Ιωάννη. Σειρά σου Βαλέρια!

Η Βαλέρια κάθεται άτσαλα και βαριεστημένα στο θρανίο της με το ένα πόδι επιδεικτικά πάνω στο καρεκλάκι της. Την πλησιάζει ο Ιωάννης (σε ρόλο μαθητή αλλοδαπού τώρα)

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γιατί τόση βαριεστημάρα; Που πήγε το κέφι σου; Κάηκε το tiktok χθες βράδυ κι έχασες επαφή; Σου έκλεισε το internet η μάνα σου;

ΒΑΛΕΡΙΑ:

Που να καταλάβεις εσύ, τι συμβαίνει; Στη χώρα σου με το ζόρι τηλέφωνο έχετε... ήρθατε εδώ, σας έχουμε στη χλιδή και μας τη λέτε κι από πάνω.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γιατί, καλέ ψηλομύτα; Τζάμπα μας πληρώνετε; Τι είμαστε άστεγοι, εγκληματίες και τεμπέληδες; Τώρα που το σκέφτομαι όλη μέρα σε δουλειά βρισκόμαστε...

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Τον σταματά απότομα.)

Έχω μια ιδέα... νομίζω ότι κάτι καταλάβαμε μέσα απ' όλο αυτό... **(σηκώνεται, τον πιάνει από το χέρι και τον οδηγεί μπροστά στον πίνακα και τον αφήνει να στέκεται όρθιο)**

Ετοιμάζει μια καρέκλα και στρέφεται προς τον Μίλτο.

Έλα να καθίσεις κοντά μας.

(ο Μίλτος πηγαίνει)

Η Βαλέρια στέκεται μπροστά τους.

Το παιχνίδι αλλάζει... Τέρμα οι διαπιστώσεις... ήρθε η ώρα για δράση! Θα λέμε λέξεις που μας βαραίνουν... που νιώθουμε ότι κάνουν τη ζωή μας άσκοπη... χαμένη... και θα προτείνουμε κάτι για αλλαγή... μια προσπάθεια για ξύπνημα... είναι δικαίωμά μας! Πάμε! **(Κοιτώντας τον Ιωάννη.)** Πες πρώτος!

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Σαν να απευθύνεται μπροστά σε ένα κοινό.)

ΒΑΡΙΕΜΑΙ!

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Τον πλησιάζει.)

Κάνε κάτι διαφορετικό... απλό, μα σημαντικό... άκου μουσική... μίλα μου ειλικρινά... απόλαυσε τη στιγμή, δε θα υπάρξει ξανά. Δώσε αξία σε ότι υπάρχει γύρω σου!

Στέκεται ακίνητη και σαν να απευθύνεται κι εκείνη μπροστά σε ένα κοινό.

ΦΟΒΑΜΑΙ!

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Την πλησιάζει.)

Είμαι εγώ εδώ... Σήμερα σε κατάλαβα... Κάτι έκανε το σχολειό μας σήμερα... ένα σύστημα σκληρό, μα ευτυχώς αφήνει χαραμάδες... αρκεί να θέλεις να τις δεις! Κι εγώ θέλω σήμερα να σου πω πως είναι άδικο που αδικείσαι... και πως είσαι ευαίσθητη... και σημαντική –που να πάρει η ευχή τη *στραβομάρα* μας!

ΜΙΛΤΟΣ: (Εκεί που κάθεται.)

ΠΑΡΑΓΚΩΝΙΖΟΜΑΙ!

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Τον πλησιάζει.)

Είμαστε παρέα σου... Τέρμα οι κοροϊδίες και τα χτυπήματα... θα γίνουμε λίγο από τα μάτια σου... δε θα μας ακούς μόνο... θα σ' ακούμε κι εμείς... θα έχεις μέρος του χρόνου μας!

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Κινείται ζωηρά, με ελαφρύ σαρκασμό)

Εντάξει, όλα αυτά! Καλή και η μεταξύ μας βοήθεια... τέρμα οι έχθρες... φίλοι από σήμερα! **(με ένταση)** Αλλά, έτσι δεν αλλάζει ο κόσμος. Χρειάζεται κάτι πιο δυνατό.

ΒΑΛΕΡΙΑ: (Πετάγεται και φωνάζει στην κ. Φαμπίρη.)

Κυρία Φαμπίρη, *τρόποι και μέσα πειθούς* στην πράξη! Μπορούμε όλοι μαζί να πάρουμε τα δικαιώματά μας πίσω: άρθρα, επιστολές, συνθήματα στους δρόμους... αγώνας για όσους αδικούνται...

Με ενθουσιασμό και κίνηση ό τι ακολουθεί.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Ναι, *άσκηση πίεσης* το 'χαμε πει... Μπορούμε στ' αλήθεια... το αξίζουν το δικαίωμα στη μάθηση, στο παιχνίδι, στην ασφάλεια...

ΜΙΛΤΟΣ:

...το δικαίωμα *στη ζωή χωρίς διακρίσεις*... γιατί το διαφορετικό, το φτιαγμένο αλλιώς κι ακόμη αυτό που μοιάζει ξένο -μόνο- ισορροπία μπορεί να φέρει και να αντισταθεί σε κάθε ανόητη προσκόλληση...

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Ναι, αλλά θέλουμε και όλοι οι δήθεν απογοητευμένοι..., προδομένοι..., παγιδευμένοι - στα στερεότυπά τους και την αδιαφορία τους- μεγάλοι να σταματήσουν να δίνουν αποτυχημένες συνταγές για το *καλό* μας...

ΒΑΛΕΡΙΑ:

...και να δουν τις ανάγκες μας με τα τη δικά μας μάτια... ν' ακούσουν τη δική μας αλήθεια!

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Στην κ. Φαμπίρη.)

Εντάξει, κ. Φαμπίρη; Να τους το πείτε αυτό!

Κ. ΦΑΜΠΙΡΗ: (Σηκώνεται από την έδρα και στέκεται μπροστά τους.)

Ευχαριστώ που ξαφνικά τρανέψατε και διψάσατε για κάτι τόσο ζωντανό και χυμώδες όπως το «Δικαίωμα στη Ζωή»... Τούτη τη στιγμή νιώθω *λίγη* μπροστά σας και είμαι περήφανη γι' αυτό! Μπορείτε να κάνετε το διάλειμμά σας...

ΤΕΛΟΣ